

Theme: THE INDIVIDUAL
Topic: PERSONAL IDENTITY
Sub-topic: FAMILY & FRIENDS

NGÀY GIỖ MẸ

Hôm Thứ Năm 11.3.2004, được tin Mẹ đang ốm nặng, Việt vội vã thu xếp công việc mua vé máy bay về Việt Nam ngay hôm Chủ Nhật 14.3.

Nhưng **không** kịp. Lúc một giờ mười hai phút sáng Thứ Bảy 13.3, khi Việt gọi điện thoại, Mẹ anh chỉ còn thều thào, sắp đi vào hôn mê. Và rồi Mẹ anh đã trút hơi thở cuối cùng vào lúc sáu giờ bốn mươi bốn phút sáng hôm đó.

Về tới nơi, vừa vào cổng, Việt đã thấy hàng chục vòng hoa phúng điếu đặt chung quanh quan tài và dọc theo lối đi. Các nhà sư mặc áo vàng đang gõ mõ tụng kinh cầu siêu. Hàng chục Phật tử trong ban hộ niệm của ngôi chùa mà Mẹ anh vẫn thường tham dự các lễ cầu siêu khi Người còn tại thế cùng tụng niệm theo.

Việt đến bên áo quan chưa đầy nắp. Nhìn qua lớp kính đặt bên trên, Việt thấy mẹ anh như đang ngủ, đôi mắt chỉ hơi khép lại, miệng như sắp sửa nở nụ cười, nét mặt bình thản, không có gì thay đổi so với khi mẹ anh còn sống. Việt thương Mẹ vô cùng, nhưng anh không khóc, chỉ âm thầm niệm Phật cầu siêu cho Mẹ.

Đạo cuối năm 2003, đầu 2004, nhân dịp mẹ anh sang Mỹ thăm con cháu, Việt cũng từ Úc sang Mỹ để được gặp Mẹ. Thời gian bốn tuần đó cũng là lần cuối cùng anh được ở bên Mẹ. Đã nhiều lần mẹ Việt dặn các con "Khi nào Mẹ mất, có thương Mẹ thì các con niệm Phật cho Mẹ chứ đừng khóc, để linh hồn Mẹ được siêu thoát dễ dàng".

Tự nhiên, mắt Việt bỗng mờ **đi**. Bao nhiêu kỷ niệm khi mẹ anh còn sống chợt hiện về, rõ ràng như đang diễn ra trong tâm trí Việt.

Hồi đó, Việt mới chùng sáu/bảy tuổi. Máy bay Pháp về thả bom tiêu diệt Việt Minh đang lẩn trốn ở vùng **núi** thuộc làng Trang Nghiêm Thượng, huyện Vụ Bản, tỉnh Nam Định. Mẹ Việt gồng gánh chạy theo đoàn **người** tản cư. Hai đầu đòn gánh là hai thúng, ở mỗi thúng, ngồi lẫn với nồi niêu quần áo là một đứa em trai của Việt, đứa lớn lên bốn, đứa nhỏ mới chập chững biết đi. Còn Việt và người chị mười tuổi thì chân không, lon ton chạy theo Mẹ. Đoàn người hoảng hốt, lủ lượ trên con **đường** đất nối làng với huyện. Thịnh thoảng, Việt ngoái cổ nhìn lại phía sau. Xa xa, bom rơi xuống **núi** Ngãm, tạo thành những cuộn khói đen bốc lên cao rồi tan dần.

Khi lên mười, gia đình Việt ở Thái Hà ấp, thuộc ngoại ô Hà Nội, Giữa trưa nắng chang chang, Việt lấy rổ ra **sông** ở gần nhà vớt cá rô con dưới các đám lục bình, trong khi mẹ anh toát mồ hôi với việc nấu nướng. Mẹ Việt quần quật

suốt ngày, trải qua biết bao **khó** khăn, vất vả trong cuộc sống đề sấn sóc, chăm lo cho gia đình luôn luôn được đầy đủ.

Đạo mới di cư vào Nam sau 1954, gia đình Việt ở Xóm Chùa, Tân Định. Ngay trước nhà anh là một con **sông** nhỏ. Năm mười hai tuổi, có lần Việt mãi mê cùng bọn trẻ trong xóm tắm sông, quên cả về ăn cơm, làm mẹ anh vất vả đi tìm khắp chốn. Ba Việt giận lắm, **vì** Việt quá ham chơi, chẳng chịu học hành. Nhiều khi thấy Việt bị cha đánh đòn, mẹ anh tỏ ra **e ngại**, muốn can **ngăn**, đã lớn tiếng giục anh chạy đi cho qua cơn bực tức của cha anh. Ba của Việt là thầy giáo. Cũng chỉ **vì** thương và mong muốn các con trở thành người tốt sau này nên đã tỏ ra nghiêm nghị trong việc giáo dục.

Sau này lớn khôn Việt mới thấu hiểu những nỗi **khó** khăn vất vả, những sự hy sinh bao la **mà** mẹ anh đã trải qua để nuôi toàn bộ đám con trai sáu đứa học hành thành đạt và có được công ăn việc làm ổn định. Tất cả các con của Mẹ đều ghi nhớ tấm **lòng** yêu thương vô bờ bến Mẹ đã dành trọn vẹn cho gia đình.

Việt hiểu rằng anh em Việt chẳng có **cách** gì đền đáp được công ơn trời biển đó. Hồi còn sinh tiền, mua quà gì biếu tặng, mẹ Việt cũng ngăn cản, không muốn các con tốn kém. Ăn uống thì CỤ ăn chay, nói là quen với cơm canh đạm bạc. Có ra tiệm, đồ ăn ẽ hề, CỤ cũng chỉ ném qua loa cho có. CỤ chẳng bao giờ đòi hỏi các con điều gì. Tiền con cháu gửi về biếu, CỤ cũng chẳng mua sắm gì cho bản thân mà đem cúng cho các chùa hoặc cho những người nghèo khó cần sự giúp đỡ. CỤ được cả khu xóm kính nể vì có lòng thương người của một vị Thánh. Vì thế mà đám tang của CỤ được rất đông người tiễn đưa, thương tiếc. Mặc dù ở tuổi 85, CỤ vẫn viết thư dài hàng chục trang cho các con cháu. Thư nào CỤ cũng căn dặn "**LUÔN LUÔN ĂN Ở CHO PHẢI ĐẠO LÂM NGƯỜI, ĐỂ LẠI PHÚC ĐỨC CHO ĐỜI SAU**"

Nước mắt lăn trên má lúc nào mà Việt không hay. Như chợt tỉnh cơn mê, anh thắm khẩn nguyện: "Xin Mẹ tha thứ cho con. Con đã lại một lần nữa không nghe lời Mẹ. Con đã **khó** cảm được nước mắt vì quá thương Mẹ. Trước vong linh hồn Mẹ, con xin hứa là sẽ làm vui lòng Mẹ nơi chín suối, sẽ "luôn luôn ăn ở cho phải đạo làm người". Xin Mẹ hãy yên tâm an nghỉ. Chúng con nguyện sẽ nghe lời Mẹ dạy bảo, sẽ theo gương sống của Mẹ để tạo phúc đức cho đời sau..."

Trần Đình Ngạc
Ngày Giỗ Mẹ Đầu Tiên, Tháng 3

Câu hỏi:

1. Vì sao Việt phải vội vã thu xếp công việc để bay về Việt Nam? Việt đã về được Việt Nam như điều Việt mong muốn?
2. Theo em, vì sao Việt đã không khóc khi nhìn mặt mẹ lần cuối?
3. Hãy kể lại một kỷ niệm giữa Việt và mẹ của anh. Em nghĩ gì về kỷ niệm này của Việt?
4. Trong đoạn văn cuối, theo em, vì sao Việt lại khóc?